USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce: **H. K.**, zastoupený Mgr. Janou Kubrtovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 103, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-160/LE-LE05-ZA13-2019-I, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2020, č. j. 31 Az 6/2020 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Janě Kubrtové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce **nese** stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 3. 3. 2019. V průběhu řízení sdělil, že je státním příslušníkem Arménie, jezídské národnosti, členem Arménské apoštolské církve. Je ženatý, má tři děti, nikdy nebyl politicky angažovaný. O mezinárodní ochranu žádal již v roce 2016 v Německu a v roce 2017 v České republice. K důvodům žádosti o azyl uvedl, že v roce 2014 konvertoval s rodinou ke křesťanství (pokřtěni ale nejsou) a v roce 2016 začal mít kvůli tomu problémy s jezídskou komunitou, jejíž příslušníci ho napadli. Před odjezdem ze země byl informován, že probíhá vyšetřování incidentu, podle jeho názoru to

však nebyla pravda. Stížnost na postup policie nepodal, neboť je přesvědčen, že lidé, kteří mu vyhrožují, jsou s ní spojeni. Po návratu do Arménie v lednu roku 2019 mu tito lidé slibovali smrt. Přestože se se synem schovávali, lidé z jezídské komunity je našli. Proto opustil zemi původu.

[3] Po posouzení všech okolností případu dospěl krajský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Soud vzal v úvahu, že první napadení sice žalobce ohlásil policii, přibližně měsíc po útoku však opustil zemi. Před odjezdem se informoval na stav věci, policií mu bylo řečeno, že vyšetřování ještě probíhá. Druhý incident v roce 2019 neohlásil na policii vůbec. Ze strany žalobce tak nedošlo k využití všech prostředků, které arménský právní řád nabízí, policie sice je zasažena korupcí, avšak po reformě z posledních let jsou nahlášené trestné činy prošetřovány. Nelze tedy dovodit, že by vnitrostátní ochrana byla neúčinná. Dále měl soud za to, že nebyla využita ani možnost vnitřního přesídlení, neboť jezídská komunita je malá a je lokalizována pouze v několika oblastech Arménie. Soud také vyslovil pochybnost o skutečné konverzi žalobce ke křesťanství pro jeho neznalost některých křesťanských svátků, neznalost jakékoliv modlitby, absenci života ve víře (křest doposud nepodstoupil, kostel v ČR nenavštěvuje) a taktéž (při pohovoru) pro neznalost názvu církve, k níž údajně náleží.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Konkrétně namítá, že správní orgán nezjistil řádně skutkový stav a soud toto pochybení nenapravil. Nedostatky ve skutkových zjištěních se podle stěžovatele týkají především situace v jezídské komunitě a v podcenění hrozeb z její strany vůči jeho osobě. V souvislosti s tím pak stěžovatel zpochybňuje možnost a také účinnost vnitřního přesídlení i účelnost domáhání se ochrany u arménské policie. Stěžovatel má dále za to, že žalovaný i krajský soud neprávem znevěrohodnili jeho příklon ke křesťanství. V souhrnu je toho názoru, že mu v zemi původu hrozí kruté a nelidské zacházení z důvodu jeho náboženské víry, přičemž Arménie není schopna poskytnout mu před pronásledováním ze strany soukromých osob účinnou ochranu. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud zásadně pochybil při výkladu hmotného a procesního práva, což mělo za následek dopad do jeho hmotně-právního postavení.

[5] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném ke dni podání kasační stížnosti, jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[6] Dříve, než mohl přistoupit k vypořádání kasačních námitek, musel Nejvyšší správní soud posoudit výše uvedenou otázku. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[7] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyslovit se v zájmu sjednocování judikatury, stěžovatel sám ostatně existenci takového důvodu ani netvrdí. Jak bylo uvedeno již výše, přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu při výkladu hmotného i procesního práva, jež mělo dopad do jeho hmotně-právního postavení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dovozovaná vada této intenzity by teoreticky mohla být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, nicméně v projednávané věci takovému závěru nic nenasvědčuje. K tomu je třeba předeslat, že přijatelnost kasační stížnosti by v této souvislosti připadala v úvahu jen v extrémních případech, např. tehdy, pokud by krajský soud zcela vybočil z procesních pravidel při vedení řízení, eventuálně použil právní normu, jež na projednávanou věc vůbec nedopadá, případně pokud by byl zjištěn zásadní nesoulad mezi skutkovými zjištěními a právními závěry, které na jejich podkladě soud učinil, apod. V souhrnu se dá říci, že kasační stížnost by byla přijatelná tehdy, pokud by byl rozsudek krajského soudu zatížen tak těžkými vadami, že by odporovalo samotnému právu na spravedlivý proces, pokud by Nejvyšší správní soud do věci nezasáhl a nezjednal nápravu. V takovém případě by ovšem přijatelnost kasační stížnosti již splývala s důvodností návrhu.

[8] Napadený rozsudek krajského soudu však žádnou vadou toho druhu netrpí. Soud se beze zbytku vypořádal s uplatněnými námitkami, z jeho rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel i jak jej hodnotil, své závěry soud řádně odůvodnil. Námitky ohledně nepřátelských postojů jezídské komunity byly obsaženy již v žalobě a soud je zodpověděl v odst. 25 a 27 rozsudku, stejně tak námitku ohledně možnosti vnitřního přesídlení v citovaném odst. 25 rozsudku. Otázce konverze stěžovatele ke křesťanství a jeho pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení se pak soud věnoval v obsáhlém odst. 26 rozsudku. Vady v jeho úsudku, natož pak vady zásadního charakteru, nebyly zjištěny. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, sama o sobě k přijatelnosti kasační stížnosti nestačí. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[10] Ustanovená zástupkyně stěžovatele, advokátka Mgr. Jana Kubrtová, učinila ve věci jeden hlavní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., za nějž jí náleží odměna určená podle § 7 a § 9 odst. 4, písm. d) cit. vyhl. ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhl. ve výši 300 Kč, úhrnem 3 400 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. června 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu